

Jézus Urunk tanítása

2020. október 2.

Jézus Krisztus Urunk:

(...) a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok, hogy egyé váljatok e ünnep jelenlétével.

S köszöntöm mindazokat is, akik a mai napon is lélekben kísérek el benneteket, s lélekben voltak jelen veletek e ünnep alkalmával.

A mai nap tanítás felétek egy példabeszéd volt¹, amelyet a főpapoknak és a nép véneinek adtam, hogy el kell gondolkodni, hogy hogyan és miképpen kell felismerni, és elfogadni a meghívást. Hisz a Mennyek Országát adtam számukra a tanításban, e példabeszédben, hogy, ugye, milyen a Mennyek Országá? Próbáljátok úgy elképzelni, mint mikor egy király menyegzőt készít az ő fiának. Ugye, ilyenkor mindent előkészítenek a menyegzőre, vannak meghívottak, és vannak a szolgák, akik ezekhez elmennek, hogy meghívják őket a menyegzőre. A király pedig mindent előkészít, hogy ez a menyegző valóban a legjobban legyen jelen számukra.

De hogyan is kell ezt értelmeznetek?

Hisz, ugye, a király azt mondja szolgálóinak:

– Menjetek, hívjátok meg a meghívottakat a menyegzőre.

Azok nem figyelnek, ahogy a jelenben mondani azt, hogy: Én, Jézus Krisztus Uratok szólok felétek és hozzátok. S hányan veszitek észre, és figyelitek a meghívást? Ahogy itt is a meghívottak nem vették észre, hogy a király küldte szolgálait.

Utána hogy is történik?

Ökreit, hizlalt állatait leöli, előkészíti a vacsorát. Ismételten elküldi szolgálait, hogy menjenek, és hívják meg a meghívottakat a menyegzőre.

Azok nem törődnek vele, mit nekik e hívás! Az egyik a földjére megy, a másik az üzlete után néz, a többiek pedig nekimennek a szolgálóknak, megverik, még meg is ölnek közülük.

Akkor mi lesz a királlyal, aki haragra lobbán?

Ugye, ez a példabeszéd az Atyáról, a Fiúról és a testvérekről szól, mert, ugye, van az Atya, aki a királyként a Mennyek Országában van; van a Fiú, akinek elkészíti a menyegzőt, és meghívja a testvéreket, a gyermekeket, de hányan és hányan hallják meg e meghívást nyitott szívvel és lélekkel a felismerés elfogadásában? Hányan és hányan elvetik maguktól e meghívást, mert nem voltak nyitottak rá, és nem hittek, és nem bíztak. De amikor probléma van, fájdalom, bánat, nehézség, szomorúság, betegség, bármi a földi életben, akkor, ugye, néha elétek

¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd a királyi menyegzőről* (Mt 22,1–14).

jön, hogy: „Igen, voltunk mi már meghívottak, de nem igyekeztünk a menyegzőre, nem éreztük szükségét, hogy nekünk a Fiú menyegzőjéhez el kellene menni.”

Ezért fontos, hogy a jelenben, a mindennapjaitokban érezzétek a meghívást szívetekben és lelketekben, hogy mi szerint tudjatok, tanakodva, tovább haladni a mindennapi élet jelenlétének, elfogadásának kegyelmében. Hisz a kegyelem is jelen van a meghívással együtt, de hogy nyitott vagy-e rá, el tudod-e fogadni, szívedbe zárni, eggyé válni, megengedni, hogy működjön ez a kegyelem rajtad és benned, és hogy ha szükséges, hogy megváltoztasson, ez szintén a meghívottak felé van jelen.

De a meghívottak, ha elzárkóznak ettől, nincs rá szükségük nekik, élük a saját kialakított életüket, elképzelik, hogy hogyan és miképpen. De ha nem minden úgy adódik a jelen megtapasztalásában, akkor utána felteszik a kérdést. Ugye, hogy is szoktátok mondani a ti saját szavatokkal?

– Ha Isten létezik, akkor miért nem segít? Ha Isten létezik, akkor ezt miért engedi meg? Ha Isten létezik, akkor hogyan nem működik a kegyelem?

De magatoknak felteszitek-e a kérdést: „Nyitottan voltam-e a meghívásra? Elfogadtam-e a meghívást? Megpróbáltam-e a szerint élni és cselekedni? Vagy eltávolítottam magamtól: Nincs rá szükségem, élem a saját kialakított életemet. Csak akkor döbbenek rá, hogy én is az a testvérré válhatok, aki meghívott voltam, de nem váltam választottá.”

Mert a választottak, azok kevesebben vannak, mint a meghívottak. Mert a meghívottak felé sokszor adom a meghívást, a választottak pedig elsöre elfogadják, és a szerint cselekednek.

Fontos elgondolkozni a jelen mindennapjaitokban, most különösképpen, amikor élitek e nehéz mindennapjaitokat, amikor kiválasztott Mária testvérem felé így szóltok:

– Hát miért nem kapunk semmit a mindennapjaink jelenlétére, amelyben most élünk?

Volt erre már válasz, régebben. Akkor meghívottak voltatok-e a hallgatásra, vagy választottak? Válasszatok magatok rá választ. Hogy hogyan értékelted azt a tanításomat, hogy meghívott voltál, aki a meghívást eltántorítottad magadtól, nem volt rá szükséged, vagy választott voltál, aki figyeltél a tanításra, hogy felismerjed, elfogadjad, és a szerint éljél, és cselekedjél.

De Én, Jézus Krisztus Uratok mit mondok mindig számotokra?

Az irgalmasság szeretetemet árasztom felétek, a meleg fénysugárral, hogy átöleljelek, hogy felmelegítselek, hogy megerősítselek, hogy érezzétek, hogy a kegyelem jelen van, a kegyelem működik, csak ezt is fel kell ismerni, és tudni kell elfogadni, hogy működjön rajtatok és bennetek.

Mert akik úgy élük az életüket, hogy nem fogadják el a meghívást – itt, a tanításban hogy van jelen? Mit csináltak? Földjére ment, üzlete után nézett, a többiek nekimentek a szolgáltnak, összeverték őket, némelyeket megöltek. Ekkor mit csinált a király? Haragra gerjedt, és elküldte katonáit, és felkoncoltatta azokat, akik öltek; felégette házaikat azoknak, akik nem figyeltek a meghívásra.

Most ez képletesen a mai nyelv tanításában, hogy: Ha van valami problémád a mindennapi életedben, amikor valami nem úgy jön össze, ahogy szeretnéd, amikor nem úgy kapod meg a kegyelmet, ahogy te ezt elképzeled, és várod, amikor a munka lehetősége talán nem úgy van jelen, amikor a családban nem minden úgy sikerül, ahogy szeretnéd, vannak nézeteltérések, fájdalmak vagy bánatok. Akkor, olyankor, te hogyan figyelsz e Királyra az Atyában? Hogyan fordulsz Feléje a problémáid felajánlásához a segítségnyújtásban? Vagy olyanná válsz, aki nem figyel, nem fogadja el, „másfele megyek; ha kell, nekimegyek; ha kell, megölök valakit”. S akkor csodálkozik, hogy ha az Atya is a királyban haragra gerjedve nem figyel reátok, és nem adja meg számotokra mindazt, amire ti vágyakoztok.

Hisz hogy szokta számotokra mondani kiválasztott testvér, mikor felkészítem, szóljon felétek?

– Nekünk is adni kell önmagunkból valamit a felajánláshoz, az imához, a jelenléthez. Érezni, hogy nemcsak kérek és várok, hanem én is nyitott szívvel és lélekkel és örömmel ajánljak fel imát, éneket, szentmise-áldozatot, felebarátot, testvért, családtagot, mert érzem azt, hogy szükség van, hogy eggyé válhassunk e kegyelem szeretetében és szeretetével.

S akkor nem olyanokká váltok, akik megkapták a meghívást, de nem volt szükségük e meghívásra.

Ekkor a király mit mond az utolsó részében?

– Mivel minden készen áll a lakomára, ezért hát menjetek ki az útkereszteződésekbe, az útszélekre, és hozzatok, hívjatok mindenkit.

Ekkor, ugye, a szolgák megint a szerint cselekszenek, de már nincs idő a válogatásra, a jókat és a gonoszokat egyaránt hívják, és vezetik a menyegzőre, a lakomához.

Mikor megtelik a terem, mit csinál a király?

Elmegy, hogy szemügyre vegye mindazokat, akik a harmadik meghívásában, engedelmeskedve, eljöttek. És amikor széjjelnéz a király, látja, hogy jelen van olyan is, akinek nincs menyegzős ruhája. Megkérdezi hát tőle a király:

– Te hogyan jöhettél be ide, és foglaltál itt helyet, ha nincs menyegzős ruhád? De ő nem nyitotta szőlásra az ajkát, ő csak hallgatott.

Mert, ugye, mit mondott a szolga? Hogy kimentek meghívni az útkereszteződésbe s az útszélekre, s ott már nem volt válogatás, ott a jók s a gonoszok együtt voltak meghívva. Csak nem biztos, hogy mindnek ott kellett volna lenni. Ezért hát mit tesz a király?

Mivel még nem is próbálkozott semmivel, hogy szólásra nyissa ajkát, hogy egy kicsit talán megvédje magát, inkább csöndben maradt, azt hitte, hogy ezzel el lesz intézve. De nem lett teljes az ő elképzelése, ezért a király mit mond?

– Kössétek össze kezeit, lábait, és dobjátok ki a külső sötétségbe, ahol sírás, fogcsikorgatás vesz körül.

Érezni kell, hogy a nehézségekben néha mi is úgy érezzük, hogy a sírás és a fogcsikorgatás, a sötéttséggel, megjelenik, és szomorúvá válunk, és a fájdalom erőt vesz rajtunk és bennünk. De, ha ezekre odafigyelünk, és felismerjük, akkor ezeket

mind-mind szépen le lehet küzdeni, megnyitni szívünket, lelkünket, és elfogadni, hogy a kegyelem áradjon reánk, töltse be szívünket, lelkünket, engedjük, hogy működjön rajtunk és bennünk, és akkor érezzük, hogy nincs olyan fájdalom, bánat, nehézség, szomorúság, betegség, munka vagy bármi, amit ilyenkor föl szoktatok sorolni, hosszan, amelyre nincs segítségnyújtás a kegyelem szeretetében. De hogy ez eljusson feléd és hozzád, ahhoz neked is tenni és cselekedni kell, legalább annyit, hogy te is megnyitod szívedet, lelkedet, és befogadod a kegyelmet, felismered a meghívást, hogy választottá válhassál. Mert ennek a szakasznak mi is az utolsó, befejező mondata?

Sokan voltak a meghívottak, és kevesen lettek a választottak.

Tehát a meghívást Én, Jézus Krisztus Uratok, Atyámmal együtt, megadjuk felétek. De hogy ti felismeritek-e, elfogadjátok-e, és e szerint szeretnétek élni és cselekedni a mindennapokban, ez rajtatok múlik, hogy ne csak meghívott legyél, hanem választottá is váljál a felismerésben és a szeretetben. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok a szeretetemet árasztom felétek, hogy megerősítelek, felkészítelek mindahhoz és mindarra, ami előtt vagytok, és amiben most jelenleg élték. Mert az erő, a kegyelem és a segítség, az mindig itt van, felétek áradva, csak nektek kell felismerni, elfogadni, szívetekbe zárni, s megengedni, hogy működjön rajtatok és bennetek, és akkor érzitek, hogy Atyám házán az ajtó mindenkinek nyitva áll a meghíváshoz. De hogy működik-e a meghívás, és betérsz-e rajta, és érzed, hogy te választottá váltál, az szintén rajtatok múlik e működő kegyelem által a mindennapokban, a mindennapokhoz.

S ennek jelenlétében áradjon ma reátok áldásom. És Én az áldásomat most kiválasztott Mária testvér által nem a meghívásban adom felétek, hanem a működésben, a választottakhoz, hogy ne úgy fejezzük be ezt a tanítást, ahogy ennek a tanításnak az utolsó mondata van, hogy *sokan voltak a meghívottak, de kevesen maradtak a választottak.*

Én az áldásomat úgy adom, hogy a fényem sugarát a szeretettel és a kegyellemmel árasztom felétek, hogy töltse el szíveteket, lelketeket, s engedjétek meg, hogy működjön rajtatok és bennetek, és akkor felismeritek, hogy „a meghívás valóban eljött szívemhez, lelkemhez, nem tántorítottam el magamtól, hanem meghagytam, hogy működhessen rajtam, bennem, hogy választottá váljak, és Hozzád tartozzam, és követhesselek a mindennapjaimban, és érezzem, hogy a szeretet átölel, felmelegít, és megerősít”.

Ennek reményében áradjon reátok áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme e meleg fénysugárral öleljen át, s szívedbe fogadva engedd, hogy működjön rajtad és benned.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!